

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118200318
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3118200318.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcov: 1/ P. 2/ F. a 3/ X., všetci zastúpení: P., proti žalovanému: X., zast. T. P., o zriadenie vecného bremena s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 8. septembra 2021, č.k. 12C/2/2018-698, takto

rozhodol:

Z m e n u žaloby v odvolacom konaní n e p r i p ú ť a .

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovaný m á voči žalobcom 1/, 2/, 3/ n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov, prostredníctvom ktorej sa domáhali (v zmysle jej poslednej, súdom pripustenej verzie), zriadenia vecného bremena a to práva prechodu peši, práva prechodu a prejazdu motorovými a nemotorovými vozidlami všetkých druhov cez C KN parcely č. XXX, XXX/X a XXX/XX, ktoré sú zapísané v súčasnosti na LV č. XXXXX k.ú. K. (v čase podania žaloby na LV č. XXXX k. ú. K.) a to v prospech vlastníkov nekrutého parkoviska - stavby, tiež oprávnených užívateľov tejto nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na C KN parc. č. XXX/X, - zastavané plochy a nádvoria s výmerou 152 m², zapísanej na LV č. XX pre k. ú. K. tak, ako je to vyznačené na geometrickom pláne č. XXXXXXXX- XXX/XXXX, vypracovanom F. U. K. Q. zo dňa 21.12.2017, overenom D.. Q. B. dňa 11.01.2018, úradne overeným H., katastrálnym odborom dňa 30.01.2018 pod č. XX/XX., ktorý má byť súčasťou rozsudku. Zároveň žalobcovia žiadali, aby vlastník nehnuteľnosti, ktorá je zapísaná na súčasnom LV č. XXXXX k.ú. K. (v čase podania žaloby na LV č. XXXX k.ú. K.) bol povinný strpieť toto právo a vykonať také technické opatrenia, ktoré umožnia vozidlám, ktoré patria vlastníkom C KN parc. č. XXX/X zapísanej na LV č. XX k.ú. K. neobmedzený bezplatný prejazd cez rampu postavenú na C KN parc. XXX. Žalobcovia žiadali zriadiť vecné bremeno za odplatu vo výške, ako bude táto vyčíslená v rozsudku. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovia sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % k rukám jeho právneho zástupcu T. v lehote 3 mesiacov po právoplatnosti uznesenia vydaného súdnym úradníkom tamojšieho súdu, ktorým bude po právoplatnosti rozsudku určená výška náhrady trov konania.

2. Žalobou uplatnený nárok odvodzovali od ust. § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ktorý umožňuje im, ako vlastníkom stavby (nekrutého parkoviska) požadovať zriadenie vecného bremena v podobe prístupovej cesty k nej cez prilahlé pozemky vo vlastníctve žalovaného tvrdiac, že inak nie je možné zabezpečiť prístup k tejto ich stavbe. Uviedli, že C KN parc. č. XXX/X s výmerou 152

m2 je nekryté parkovisko využívané obyvateľmi domu s.č. XXX stojaceho na susednej parcele (ktoré sú tiež v ich vlastníctve), nachádza sa za domom a jediný prístup k tejto stavbe (parkovisku) z hlavnej cesty (verejnej komunikácie) je cez príslušné pozemky žalovaného a to C KN parc. č. XXX, XXX/X a XXX/XX v k.ú. K., s ktorým ale k mimosúdnej dohode vo veci prístupovej cesty nedošlo. V súčasnosti žalovaný C KN parc. č. XXX, XXX/XX a XXX/X využíva ako platené parkovisko a keďže žalobcovia 1/ až 3/ majú na svojej C KN parc. č. XXX/X vybudované svoje parkovisko, nemajú záujem na pozemkoch žalovaného parkovať (čo im za zvýhodnenú cenu tento ponúkal), ale iba si po nich zabezpečiť prístup k ich stavbe (parkovisku), z čoho pre žalovaného nevyplývajú žiadne obmedzenia. Žalobcovia 1/ až 3/ sa domáhali zriadenia vecného bremena v žalobe podľa 2. verzie pracovnej kópie geometrického plánu zo dňa 21.12.2017, poukazom tiež na ust. § 43 a 43a ods. 3 stavebného zákona, podľa ktorého nekryté parkovisko je stavbou. Prístup z opačnej strany (cez podbránie domu s. č. XXX) podľa ich tvrdenia nie je technicky možný, rovnako ako ani nie sú možné stavebné úpravy tohto podbránia. V priebehu konania svoju argumentáciu doplnili o tvrdenie, že parkovisko na C KN parc. č. XXX/X (tiež sklad na tejto parcele stojaci) je súčasťou/príslušenstvom hlavnej veci a to domu súp. č. XXX stojaceho na C KN parc. č. XXX/X.

3. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a to pre nesplnenie zákonných predpokladov umožňujúcich zriadenie vecného bremena v prospech žalobcov podľa § 151o ods. 3 OZ. Primárne namietal, že spevnená plocha (nekryté parkovisko) nie je stavbou v občianskoprávnom zmysle. Poukázal na ust. § 119 OZ, podľa ktorého stavbou je výsledok stavebnej činnosti, ak vznikne vec v právnom zmysle, ktorá zároveň tak nemôže byť súčasťou inej veci. Pojem stavby je potrebné rozlišovať podľa predpisov občianskeho práva a predpisov verejného práva (správneho práva), pričom pre účely občianskoprávných vzťahov, nie je dôležité vymedzenie stavby v zmysle stavebných predpisov. Nekryté parkovisko nie je spojené so zemou pevným základom a môže byť oddelené (tiež sklad) od zeme bez toho, aby došlo k jeho porušeniu, preto nejde o stavbu. Tiež namietal tvrdenie žalobcov, že sklad (drobná stavba) a zámková dlažba na parc. č. XXX/X sú súčasťou domu súp. č. XXX ako hlavnej veci, pretože v zmysle § 120 ods. 1 OZ sklad a zámková dlažba nie sú fyzicky a ani funkčne spojené s domom a je možné ich oddeliť bez toho, aby sa dom znehodnotil. Absentuje tiež predpoklad nevyhnutnosti zriadenia vecného bremena, keďže v okolí predmetného domu žalobcov sa nachádza niekoľko platených parkovísk, na ktorých si môžu žalobcovia riešiť parkovanie svojich vozidiel, čím žalobcovia majú zabezpečený prístup k svojej nehnuteľnosti pešo i motorovými vozidlami. Navyše budova súp. č. XXX vo vlastníctve žalobcov, ktorá susedí s parcelou na ktorej je parkovisko, má vytvorené podbránie (široké cca 2 m), žalobcovia vlastnia tiež vozidlá (z hľadiska ich šírky) spôsobilé k prejazdu týmto podbráním, či majú možnosť zaoberať sa možnosťou rozšírenia podbránia stavebnými úpravami. Požadované riešenie vecným bremenom je pre nich jednoduchšie, čo však nerešpektuje podľa jeho názoru na ťarchu žalovaného zásadu proporcionality.

4. Súd prvej inštancie nárok žalobcov právne subsumoval pod ust. § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka poukazom na to, že títo požadujú zriadenie vecného bremena cez príslušné pozemky žalovaného s odôvodnením, že inak nie je možné si zabezpečiť prístup k svojej stavbe - nekrytému parkovisku, pričom identicky takto svoj právny nárok kvalifikovali samotní žalobcovia. Vychádzajúc z formulácie žalobného návrhu na námietku žalovaného sa súd prvej inštancie primárne zaoberal námietkou žalovaného spočívajúcou v tom, že nekryté parkovisko stojace na C KN parc. č. XXX/X nie je stavbou v zmysle § 151o ods. 3 OZ. Mal za nesporné, že nekryté parkovisko žalobcov na C KN parc. č. XXX/X bolo vybudované zo zámkovej dlažby bez stavebného povolenia a bez ohlásenia drobnej stavby stavebnému úradu. Pokiaľ ide o techniku zhotovenia parkoviska, zámková dlažba sa ukladá na štrkový podklad a jednotlivé kocky zámkovej dlažby nemajú základ, teda nie sú pevne spojené s betónovým základom so zemou, v dôsledku čoho nie je oddeliteľná od zeme bez toho, aby sa dlažba nerozsypala, teda aby nedošlo k porušeniu celej plochy parkoviska z čoho podľa jeho názoru bez pochybností vyplýva, že zámková dlažba ako nekryté parkovisko nie je stavbou podľa § 119 ods. 2 Obč. zák. (stavbou spojenou so zemou pevným základom). Mal za to, že z charakteru a spôsobu ukladania zámkovej dlažby vyplýva bez pochybností, že ide o súčasť veci - pozemku, na ktorom je uložená podľa § 120 ods. 1 Obč. zák. Z dotknutých citovaných ustanovení, ako aj z právnej logiky mal za zrejmé, že tá istá vec nemôže byť zároveň samostatnou vecou - stavbou a zároveň súčasťou samostatnej veci. Z ustanovenia § 151o ods. 3 OZ nepochybne vyplýva, že podľa tohto ustanovenia sa vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu, zriaďuje k stavbe definovanej v § 119 ods. 2 Obč. zák., pričom nemožno použiť definíciu stavby podľa stavebného zákona. Poukazuje tiež na to, že aj samotný stavebný zákon pri členení stavieb na pozemné stavby a inžinierske stavby vychádza do určitej miery aj z hľadiska, či stavba má typický „základ“, ktorý majú pozemné stavby, na

rozdiel od inžinierskych stavieb. Stavebný zákon zaraďuje nekryté parkoviská medzi inžinierske stavby, teda stavby bez typického „základu“, ktorý by spájal stavbu so zemou pevným základom. Na základe uvedeného nekryté parkovisko - zámkovú dlažbu nachádzajúcu sa na povrchu C KN parc. č. XXX/X vo vlastníctve žalobcov, súd prvej inštancie neposúdil ako stavbu v zmysle § 151o ods. 3 Obč. zák., čím mal za nesplnený základný zákonný predpoklad pre požadované zriadenie vecného bremena, z ktorého dôvodu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Nad rámec toho vo vzťahu k drobnej stavbe - skladu nachádzajúcej sa na C KN parc. č. XXX/X uviedol, že táto rovnako nespĺňa definíciu stavby v zmysle občianskoprávneho, naviac k tejto majú žalobcovia nesporný prístup cez podbránie domu súp. č. XXX priamo z verejnej komunikácie, ktorá vedie pred domom súp. č. XXX, čo nebolo nakoniec medzi stranami sporné. Takisto majú žalobcovia pešo prístup na nekryté parkovisko z verejnej cesty a chodníka, nachádzajúcich sa pred domom súp. č. XXX, ktorý je v ich vlastníctve a susedí s parc. C KN č. XXX/X. Poukázal na právny názor vyslovený v uznesení NS SR zo dňa 30.08.2012 sp. zn. 6Cdo/18/2011. Žalobcovia ako vlastníci domu súp. č. XXX, majú teda voľný vstup pešo na C KN parc. č. XXX/X cez podbránie zadnou bránou a cez drevený sklad. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalobcov, že parc. C KN č. XXX/X - pôvodne dvor, po uložení zámkovej dlažby bez ohlásenia stavebnému úradu - parkovisko, je súčasťou domu súp. č. XXX. Vyplýva to z toho, že zámková dlažba je uložená na C KN parc. č. XXX/X, teda na samostatnom pozemku, ktorý je samostatnou vecou v právnom zmysle podľa OZ a dom súp. č. XXX sa užíva a dá sa užívať aj bez tohto pozemku - C KN parc. č. XXX/X, pretože hlavný vchod je umiestnený na opačnej strane domu súp. č. XXX, teda odpredu hneď pri verejnej komunikácii. Aj samotný dvor (zámková dlažba) na C KN parc. č. XXX/X sa dá užívať oddelene od užívania domu súp. č. XXX. Pokiaľ sa v tomto smere žalobcovia odvolávali na to, že dom súp. č. XXX s pozemkom - parc. č. XXX kúpili v roku 1992 a k rozdeleniu pôvodnej parc. č. XXX na parc. pod domom (č. XXX/X) a dvor - parc. č. XXX/X došlo bez ich pričinenia v roku 2004 v rámci ROEP-u, pričom parc. č. XXX/X tvorila s domom súp. č. XXX vždy jeden celok, súd mal za to, že toto rozdelenie pôvodnej parc. č. XXX na 2-3 pozemky nebráni tomu, aby sa pôvodný dvor (účel užívania určený funkcionalistickým architektom) - dnešné nekryté parkovisko, užívalo vlastníckymi domu technicky možným spôsobom a zo skutočnosti, že dom súp. č. XXX má podbránie, logicky podľa neho vyplýva, že podbránie bolo vybudované za účelom prístupu na tento dvor z verejnej komunikácie. Tiež poukázal na to, že ust. § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka neupravuje právo vlastníka stavby tak, že musí mať prístup k stavbe aj vozidlom akejkoľvek šírky. Podbránie má šírku 2 m a pri jeho rozširovaní pre potreby prechodu rozmerovo veľkými motorovými vozidlami žalobcov by bolo nutné zasahovať do nosných múrov domu súp. č. XXX, avšak na námietku žalovaného si súd overil na webovej stránke predajcov áut, že existuje aj trieda menších áut (škoda fabia, ford fiesta,) ktoré sú široké okolo 1,6 metra a ak by žalobcovia chceli prechádzať na parkovisko za domom (na parc. č. XXX/X) dá sa to zabezpečiť kúpou vozidla so šírkou, umožňujúcou prechod cez 2 metre široké podbránie, čím by bol zabezpečený prístup k „stavbe“ resp. na pozemok C KN parc. č. XXX/X „inak“ v zmysle § 151o ods. 3 OZ. V konečnom dôsledku poukázal súd prvej inštancie na to, že tu dochádza ku stretu dvoch práv, zaručených Ústavou SR, preto musel ich výkon posúdiť aj podľa ústavného princípu proporcionality, teda skúmal, či by prípadné zriadenie vecného bremena v prospech žalobcov neprimerane nezaťažovalo vlastnícke právo žalovaného a dospel k záveru o hrubom nepomere na ťarchu žalovaného z dôvodu znefunkčnenia výmery pozemku zabratej vecným bremenom, cenového znehodnotenie výmery pozemkov žalovaného. Mal tiež za to, že ak je pozemok žalovaného zaťažený ťarchami, banka ako záložný veriteľ si bežne stanovuje sankciu za takéto znehodnotenie založeného pozemku a stanovuje si zmluvnú pokutu resp. sankcie za toto znehodnotenie, bez ohľadu na spôsob vzniku vecného bremena, pokiaľ k tomu sama nedala súhlas, čo tiež zvyšuje nepomer medzi výkonom práv na ťarchu pozemku žalovaného. V rámci toho poukázal aj na súčasný ekonomický stav všade v EÚ, kde v centre väčších miest nie je už možné parkovať „zadarmo“ bez ohľadu na dôvod parkovania a finančnú situáciu parkujúcich, z čoho logicky vyplýva, že ak by sa za zriadenie vecného bremena mala určiť finančná náhrada žalovanému a zároveň znehodnotiť pozemky žalovaného, nepomer spočíva v tom, že žalobcovia parkovaním na platených parkoviskách by tak zbytočne neznehodnocovali pozemky žalovaného. Vzhľadom k tomu, že žalobou dotknuté pozemky žalovaného sa nachádzajú v centre krajského mesta a majú pomerne veľkú výmeru, ich cenové znehodnotenie podľa znalca by bolo pomerne vysoké, bola by aj finančná náhrada pomerne vysoká. Samotní žalobcovia uviedli, že ich pozemok má výmeru necelých 4% z výmery dotknutých pozemkov žalovaného, z ktorého hľadiska podľa jeho názoru by tiež žaloba nemohla byť dôvodnou. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, zároveň podľa § 232 CSP určil dlhšiu lehotu na plnenie vzhľadom na predpokladanú vyššiu náhradu trov.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadli žalobcovia, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu, požadujúc, aby odvolací súd vydal zmeňujúci rozsudok, ktorým zriadi na C KN parc. č. XXX zast. plochy a nádvoria vo výmere 398 m² C KN parc. č., XXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere 3123 m² a C KN parc. č. XXX/XX zastavané plochy a nádvoria vo výmere 109 m² zapísané v LV XXXXX pre k.ú. K. na žalovaného v podiele 1/1, vecné bremeno a to právo prechodu peši, právo prechodu a prejazdu motorovými a nemotorovými vozidlami všetkých druhov v prospech vlastníkov a oprávnených užívateľov nehnuteľnosti stavby - domu súp. č. XXX postaveného na parc. C KN č. XXX/X a C KN parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere 152 m² zapísaných na LV č. XX pre k.ú. K. cez rampu postavenú na parc. č. XXX tak, ako je to vyznačené na geometrickom pláne č. XXXXXXXX-XXX/XXXX vypracovanom F. U. K. Q. dňa 21.12.2017, overenom D.. Q. B. 11.1.2018, úradne overenom H., katastrálnym odborom dňa 30.1.2018 pod č. XX/XXXX, ktorý bude tvoriť súčasť rozhodnutia s tým, že žalobcovia budú povinní uhradiť žalovanému odplatu za zriadenie vecného bremena tak, ako bola vyčíslená v znaleckom posudku D.. U. č. XX/XXXX, teda sumu 6.350,49 eur. Žalovaný bude zároveň povinný uhradiť žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100% k rukám právneho zástupcu P.. B. B.. Uplatňovali (vychádzajúc z obsahu odvolania) dôvody na odvolanie, uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP (existencia inej vady spôsobilaj mať za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia, nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie). Namietali správnosť záveru o nesplnení zákonných predpokladov pre zriadenie vecného bremena podľa ust. § 151o ods. 3 OZ v konkrétnej podobe poukazom na to, že v priebehu konania predložili geometrický plán zo dňa 21.12.2017, ktorým bol zakreslený rozsah vecného bremena a vyznačený prechod cez pozemky vo vlastníctve žalovaného, tiež znalecký posudok D.. U. č. XX/XXXX, ktorým bola stanovená všeobecná hodnota vecného bremena v rozsahu potrebnom na prechod a prejazd, odborné vyjadrenie D.. B., znalca z odboru stavebníctvo, z ktorého je zrejmé, že prejazd osobných motorových vozidiel cez podbránie domu súp. č. XXX nie je možný, nakoľko vnútorná šírka nezodpovedá STN, snímku z mapy, z ktorej je zrejmé, že parc. č. XXX a XXX/X sú príľahlým pozemkom k parc. č. XXX/X a XXX/X vo vlastníctve žalobcov, fotodokumentáciu, z ktorej je zrejmé, že pozemky, na ktorých má byť zriadené vecné bremeno samotný žalovaný využíva ako prístupovú cestu na parkovisko. Poukazovali na to, že v čase, keď odkupovali nehnuteľnosti zapísané na LV č. XX, bol dom súp. č. XXX spolu s dvorom a drobnými stavbami evidovaný na parc. č. XXX/X, teda na jednom pozemku, pričom k rozdeleniu parc. č. XXX/X na parc. XXX/X zastavané plochy a nádvoria (zastavané domom) a CKN parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria, došlo po zhotovení ROEP v roku 2004, tiež, že drobná stavba (na uskladnenie dreva, uhlia či iných vecí) a spevnená plocha zámkovou dlažbou, ktoré sa nachádzajú na novovytvorenej parc. č. XXX/X, boli vždy súčasťou, alebo príslušenstvom hlavnej veci, t. j. domu súp. č. XXX, že prístup k týmto častiam stavby, teda skladu a spevnenej ploche nie je možné zabezpečiť inak, ako cez príľahlé pozemky vo vlastníctve žalovaného a tiež, že žalovaný s právom cesty cez jeho príľahlé pozemky nesúhlasil, čo bolo dôvodom podania žaloby. Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie podľa ich názoru nevychádzal zo skutočností, ktoré boli zamerané v pripojenom geometrickom pláne, ani zo snímky z mapy a tiež ani z ohliadky na mieste samom, ktorá bola vykonaná v roku 2019. V konkrétnostiach, z geometrického plánu a zo snímky mapy je zrejmé, že CKN parc. č. XXX/X zozadu susedí s CKN parc. č. XXX, ale z boku sprava ani zľava nesusedí s CKN parc. č. XXX/XX a XXX/XX. CKN parc. č. XXX/X susedí bezprostredne s parcelou žalovaného XXX, ktorá sa nachádza z čelného pohľadu z ulice V. od parc. č. XXX/X vpravo a nie vľavo. Z LV XXXX a zo snímky mapy je zrejmé, že CKN parc. č. XXX/XX susedí s CKN parc. č. XXX/X a XXX/XX, že CKN parc. č. XXX/XX susedí s CKN parc. č. XXX a XXX/XX a že pozemky CKN parc. č. XXX/XX a XXX/XX sú vo vlastníctve spoločnosti M... Záver súdu o tom, že F. L. v roku 2011 na CKN parc. č. XXX/XX a XXX/XX zriadil vecné bremeno v prospech spoločnosti J. t. č. vo vlastníctve právneho nástupcu, ktorým je žalovaný, je nepravdivý. Navrhované právo prechodu nezaberá na pravej strane ani ľavej žiadnu časť parkoviska, ktorá je využívaná žalovaným na parkovanie. Na parc. č. XXX a XXX/X parkujú motorové vozidlá sprava i zľava popri prístupovej ceste bez obmedzenia, pretože navrhovaná prístupová cesta kopíruje súčasnú prístupovú cestu, ktorú využíva žalovaný, ale aj vlastníka pozemku XXX/X, ktorému žalovaný zriadil vecné bremeno dohodou. V časti, kde sa prístupová cesta stáča k parc. XXX/XX, žalovaný plochu na parkovanie, a to maximálne 2 parkovacie miesta, nemôže využívať z toho dôvodu, že parc. č. XXX/XX a XXX/XX sú vo vlastníctve M.. (predtým J.). Žalovaný tak nemôže využívať na parkovanie dotknutú časť kvôli existujúcemu vecnému bremenu v prospech vyššie uvedeného vlastníka, takže navrhované vecné bremeno, ktoré je predmetom konania, by žalovaného neobmedzilo. Predstavuje menej ako 3,5 % z výmery nehnuteľnosti, pričom prevažná časť výmery je už aktuálne využívaná ako prístupová cesta a nemôže byť teda využitá na parkovanie vozidiel. Súd neprihliadal na to, že pri vjazde na parkovisko a pri výjazde musia všetky vozidlá prichádzať i vychádzať

len cez elektronickú rampu, a preto prístupová výjazdová cesta je vopred určená. Tiež nevychádzal z predložených dokladov, ignoroval predložený geometrický plán aj snímku z mapy a vyvodil závery, ktoré sú v rozpore so skutkovým stavom. V rozpore s realitou neprihliadol na to, že zriadením vecného bremena by žalovaný nebol nijako poškodený. Súd sa nevysporiadal s tým, že účelom ust. § 151o ods. 3 OZ je zabezpečiť vlastníkovi stavby, ktorý nie je vlastníkom príslušného pozemku za predpokladu splnenia zákonných podmienok prístup k stavbe, tiež, že riadne užívanie stavby nespočíva len v užívaní domu, ale aj jeho súčastí a príslušenstva, ktoré sú vo funkčnom spojení a väzbách s touto jedinou vecou, že dom súp. č. XXX postavený na parc. č. XXX/X tvorí s drobnými stavbami, ktoré sú postavené na parc. č. XXX/X jeden funkčný celok a zdieľajú jeden právny režim, že ak boli tieto veci od hlavnej veci oddelené, hlavná vec by síce slúžila svojmu účelu, ale došlo by k podstatnému zhoršeniu kvality užívania a k funkčnému znehodnoteniu hlavnej veci a že bez prístupu motorovými a nemotorovými vozidlami k domu zo zadnej strany nemôžu žalobcovia predmet svojho vlastníctva riadne užívať. Tiež sa nevysporiadal vôbec s tým, že nežiadajú, aby im bol umožnený prístup len osobnými automobilmi, ale všetkými motorovými aj nemotorovými vozidlami všetkých druhov, ktorými môžu prepraviť na dvor materiál väčších rozmerov alebo veci, ktoré sa tu môžu uskladniť či odparkovať, že s riadnym užívaním veci je spojený aj prístup všetkých motorových vozidiel k stavbe a že žalovaného by nijako neobmedzilo zriadenie prístupu cez pozemok, na ktorom sa už takáto prístupová cesta nachádza. Keďže sa súd s rozhodujúcimi skutočnosťami takto nevysporiadal, zo zistených skutočností vyvodil tiež nesprávne právne závery. V ďalšom namieťa, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je protirečivé, nezrozumiteľné a zmätočné, čo vzhláda v tom, že súd v odôvodnení v rozpore so svojím vlastným stanoviskom uvedeným v bode 30. uvádza, že sa nestotožňuje s tvrdením žalobcov, že drobné stavby a dvor sú súčasťou domu súp. č. XXX, na strane druhej však v jednom odseku rozsudku konštatuje, že niet pochybností o tom, že spevnená plocha, zámková dlažba, na parc. č. XXX/X je súčasťou veci a vzápätí toto tvrdenie popiera v bode 33., keď zámkovú dlažbu považuje za samostatnú vec, ktorá sa dá užívať oddelene od užívania domu súp. č. XXX. Súd sa tiež nevysporiadal dostatočne jasne s ich argumentáciou o neoddeliteľnosti plochy spevnenej zámkovou dlažbou a skladu od hlavnej veci a o znížení jej funkčnosti vzhladom k tomu, že sklad a spevnenú plochu považujú za súčasť veci, a to domu súp. č. XXX. Oni však zastávajú názor, že sklad a zámková dlažba na parc. č. XXX/X sú súčasťou hlavnej veci, a to domu súp. č. XXX, pretože k nemu patria v hodnotovom, kvalitatívnom a funkčnom slova zmysle a nemožno ich oddeliť od tohto domu bez toho, aby sa vec znehodnotila, pričom zároveň poukazujú na rozhodnutia NS ČR zo dňa 04.11.2003 pod sp. zn. 22Cdo/1432/2002 a NS ČR z 31.10.2001 sp. zn. 20Cdo/2369/1999. Ak súd nepovažoval drobnú stavbu a spevnenú plochu za súčasť hlavnej veci, teda domu súp. č. XXX, mal sa vysporiadať s tým, či nejde o príslušenstvo veci, keďže v niektorých prípadoch je ťažko určiť, či ide o príslušenstvo alebo súčasť veci, ktoré je určené na to, aby slúžili hlavnej veci a účelom príslušenstva je zachovanie veci ako hospodárskeho celku a príslušenstvo má spoločný právny osud ako hlavná vec, pretože je trvalo určené na plnenie účelu vecí, s ktorými je funkčne a priestorovo spojené. Zámková dlažba a drobná stavba tak nie sú samostatnou vecou, pretože nemôžu byť od hlavnej veci oddelené bez toho, aby sa tým vec znehodnotila, patria vlastníkovi hlavnej veci a sú určené na to, aby sa s hlavnou vecou trvale užívali. Súd prvej inštancie nevysvetlil a neposúdil ich skutkové tvrdenia, právne argumenty, nevysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, vec posúdil zmätočne, rozporuplne a nezrozumiteľne, a preto podľa ich názoru aj v tomto došlo k naplneniu existencie vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci. Súd si osvojil ničím neodôvodnený záver, že nebola splnená podmienka na zriadenie vecného bremena v tom, že žalobca si mohol zabezpečiť prístup k stavbe inak s tým, že žalobcovia, ak chcú prechádzať na parkovisko za domom, majú si zakúpiť menšie motorové vozidlá, čo je výrazom nepochopenia zákonnej úpravy zo strany súdu, ak obmedzuje vlastníka stavby veľkosťou dopravného prostriedku, ktorý pri výkone svojich záujmov využíva. Nie je pravdou, že žalobcovia užívajú rozmerovo veľké motorové vozidlá. Ide o vozidlá strednej alebo vyššej strednej triedy, rozmery ktorých nepresahujú rozmery bežne používaných vozidiel. Predložili odborné vyjadrenie súdneho znalca D. B., podľa ktorého použitie prechodu na prejazd osobnými motorovými vozidlami nie je možné, nakoľko vnútorná šírka podbránia nezodpovedá podmienkam konkrétnej STN, ktorá požaduje pre jednopruhovú komunikáciu šírku minimálne 2.500 mm. Súd takto neprihliadol na podmienky stanovené v STN 736058, nevysvetlil, z čoho vychádzal, keď si osvojil záver v rozpore s vyjadrením znalca, že podbránie je 2 m široké, nevysvetlil, z čoho vychádzal, ak rozhodol v rozpore s STN a viazal prístup k stavbe na používanie konkrétnych motorových vozidiel, odignoroval tak predložené dôkazy a následkom toho tiež dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z geometrického plánu tiež vyplýva, že sa nedomáhajú zriadenia prístupovej cesty vo výmere 3674 m², ale v celkovej výmere 123 m². Ak by zriadil súd vecné bremeno na parc. č. XXX a XXX/X v zmysle ich návrhu, naďalej na týchto pozemkoch budú parkovať sprava aj zľava osobné motorové vozidlá v takom istom rozsahu,

ako je tomu v súčasnosti, keďže navrhovaná prístupová cesta kopíruje už v súčasnosti existujúcu a využívanú prístupovú cestu, zriadením vecného bremena nie sú dotknuté žiadne existujúce parkovacie miesta. Je teda zrejmé, že záver súdu o tom, že zriadením vecného bremena by prišlo k pomerne veľkému obmedzeniu vlastníckeho práva žalovaného, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je v rozpore s predloženým geometrickým plánom a so snímkom z mapy či z okolností, ktoré súd mohol zistiť z ohliadky na mieste samom. Ďalej poukazujú na to, že znalecký posudok D. U. sa odhadovanou stratou všeobecnej hodnoty pozemkov vo výmere 3674 m² vôbec nezaoberal. Súdny znalec stanovil všeobecnú hodnotu pozemkov zasiahnutých vecným bremenom, vypočítal výšku odplaty za zriadenie vecného bremena, ale len na časti pozemkov, ktoré by boli vecným bremenom zasiahnuté a všetky tieto kategórie hodnotil vo vzťahu k výmere zasiahnutej vecným bremenom, t. j. 123 m². Zo žiadnych častí posudku nevyplýva, že odhadovaná strata z dôvodu očakávaného zriadenia vecného bremena vo výške 50 % sa vzťahuje k výmere 3.674 m². Pokiaľ súd poukazoval na to, že pozemky, na ktorých má byť zriadené vecné bremeno, sú zaťažené záložnou zmluvou, čo by mohlo mať za následok zo strany banky v prípade zriadenia vecného bremena sankcionovanie žalovaného, tak nerozporuje, že skutočne podľa zmluvy o zriadení záložného práva z roku 2007 je zapísaná ľarcha v podobe záložného práva a že záložca (žalovaný) sa zaviazal nezriaďiť bez predchádzajúceho písomného súhlasu záložného veriteľa k zálohu záložné právo, vecné bremeno alebo inú ľarchu v prospech tretej osoby do úplného splatenia pohľadávky a že ak záložca poruší tieto záväzky, môže mu záložca účtovať zmluvnú pokutu, avšak zo žiadneho ustanovenia záložnej zmluvy nevyplýva, že túto má žalobca zaplatiť bez ohľadu na spôsob vzniku vecného bremena, ktoré v tomto prípade bude zriadené súdom, a preto podľa jeho názoru by neboli splnené podmienky na vyúčtovanie zmluvnej pokuty žalovanému zo strany banky. Napriek tomu, že de facto k žiadnemu obmedzeniu žalovaného v dôsledku navrhovaného vecného bremena nedochádza, navrhujú jeho zriadenie za primeranú odplatu stanovenú znaleckým posudkom, teda vo výške 6.350,49 eur. Žalobcovia bez pochybností preukázali, že sú spoluvlastníkmi stavby súp. č. XXX stojacej na parc. č. XXX/X, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú drobné stavby postavené na parc. č. XXX/X, že majú zabezpečený prechod k nehnuteľnostiam cez parc. č. XXX/X a XXX/XX na základe dohody o zriadení vecného bremena, z ktorých pozemkov majú prístup na parc. č. XXX/X, že nie sú vlastníkmi príslušného pozemku parc. č. XXX, č. XXX/X a č. XXX/XX, cez ktoré navrhujú zriaďiť vecné bremeno a z ktorých majú prístup na parc. č. XXX/X a č. XXX/XX, že prístup ich ako vlastníkov k stavbe na pozemku parc. č. XXX/X nie je možné zabezpečiť inak, pretože cez podbránie domu súp. č. XXX tento nie je technicky možný, že žalovaný by zriadením vecného bremena nebol vôbec poškodený, ani obmedzený pri výkone svojej podnikateľskej činnosti.

6. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhoval rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a zaviazat' žalobcov nahradit' mu trovy odvolacieho konania v plnej výške. Odvolanie považoval za nedôvodné, navyiac poukazoval na neprípustnosť zmeny žaloby v odvolacom konaní, ktorú zjavne vychádzajú z formulácie odvolacieho návrhu žalobcovia uplatňujú. Žalovaný primárne uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom, ako aj závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí, keďže súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, tento správne posúdil vychádzajú z riadne vykonaných dôkazov a vo výsledku nárok žalobcov aj správne právne posúdil. Žalobcovia v rámci svojho odvolania, len opakujú identickú argumentáciu, akú prezentovali už pred súdom prvej inštancie, ktorú žalovaný rozporuje, považuje ju za nepravdivú, účelovú, založenú na subjektívnych domnienkach žalobcov bez akejkoľvek opory v zákone. Tvrdenie žalobcov, že zriadením vecného bremena by žalovaný nebol poškodený a jeho užívacie práva by neboli obmedzené, čiže zásah do nich by bol minimálny, považuje za iluzórne, keďže zriadením vecného bremena vždy dochádza k zásahu do sféry vlastníckych práv dotknutého subjektu. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil nesplnenie zákonných predpokladov daných ust. § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka pre zriadenie vecného bremena v prospech vlastníka stavby, ktorý nie je vlastníkom príslušného pozemku, a to z dôvodu, že žalobcovia sa ho domáhajú napriek tomu, že na pozemku parc. č. XXX/X žiadna stavba v občianskoprávnom zmysle postavená nie je. Evidentné je to z príslušného LV ako aj zo znenia samotného žalobného petitu tak, ako ho žalobcovia formulovali a tiež z odôvodnenia rozsudku, podľa ktorého sa žalobcovia žalobou domáhali po jej zmenách zriadenia vecného bremena v prospech vlastníkov nekrytého parkoviska - stavby, ktoré nekryté parkovisko však stavbou v občianskoprávnom zmysle nie je, na podporu čoho poukazuje na právny názor Krajského súdu Trnava prezentovaný v rozsudku zo dňa 26.05.2020, sp. zn. 9Co/225/2019, vychádzajú z ktorého žaloba na zriadenie práva cesty zodpovedajúceho vecnému bremenu musí byť určitá, musí z nej vyplývať, ku ktorému pozemku a v prospech ktorej stavby má byť právo cesty zriadené. Údaje o stavbe a pozemku sa musia zhodovať s ich zápismi v katastri

nehnutelností, čo v danom prípade naplnené nebolo, keďže zriadenie požadovaného vecného bremena je možné výlučne, len v prospech vlastníka stavby, nie v prospech vlastníkov pozemku. Zároveň poukazuje na to, že žalobcovia v rámci svojho odvolania formulujú rozdielny odvolací návrh ako pred súdom prvej inštancie formulovaný žalobný návrh v kontexte čoho je nesporné, že úmyselne pristúpili k svojvoľnej zmene žaloby v rozpore s ust. § 139 CSP ako aj ust. § 371 CSP, keďže zmena žaloby v odvolacom konaní, nie je prípustná. Tento postup žalobcov svedčí o účelovosti ich konania v snahe zriadenia vecného bremena na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaného aj napriek tomu, že na to nie sú splnené zákonné podmienky, čoho sú si žalobcovia evidentne vedomí. Zavádzajúce sú ich odvolacie námietky tiež v tom, že súd si v odôvodnení rozhodnutia vzájomne protirečí, čo považujú za rozporné s § 220 ods. 2 CSP. Ide o skreslené a účelovo dotvorené námietky s cieľom navodiť mylný dojem o tvrdených vadách rozsudku. Z rozsudku v konkrétnosti vyplýva, že súd prvej inštancie správne v bode 30. odôvodnenia uvádza, že zámková dlažba ako nekruté parkovisko, nie je stavbou podľa § 119 ods. 2 O.z., teda stavbou spojenou so zemou pevným základom. Z charakteru a spôsobu ukladania zámkovej dlažby vyplýva bez pochybností, že ide o súčasť veci podľa § 120 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda o súčasť pozemku, ktorý je samostatnou vecou v právnom zmysle. Nejde teda o protirečivé tvrdenie súdu zakladajúce nezrozumiteľnosť, či zmätočnosť, ale zrejme len o nepochopenie, prípadne úmyselne nesprávny výklad žalobcov, keďže z odôvodnenia zreteľne vyplýva, že zámková dlažba je súčasťou samostatného pozemku, teda pozemku, na ktorom je uložená, ktorý pozemok je samostatnou vecou v právnom zmysle, teda nemôže byť táto zámková dlažba aj súčasťou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na vedľajšom pozemku, a to domu súp. č. XXX, postavenom na CKN parc. č. XXX/X, ako sa mylne domnievajú žalobcovia, keďže táto je už súčasťou samostatného pozemku CKN parc. č. XXX/X. Je nesporné, že zámková dlažba, resp. nekruté parkovisko je súčasťou samostatného pozemku, na ktorom je uložená a vo vzťahu k drobnej stavbe (drevenému skladu) žalovaný odkazuje na bod 31. odôvodnenia, v ktorom súd správne uviedol, že k tejto majú žalobcovia nesporný prístup priamo z verejnej komunikácie a navyše žalovaný zdôrazňuje, že k tejto s prihliadnutím na už spomínaný právny názor KS Trnava, nie je možné zriadiť požadované vecné bremeno, nakoľko nejde o stavbu evidovanú v katastri nehnuteľnosti a nie je ani zrejmé, či táto spĺňa definičné kritérium podľa § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda či nejde taktiež o súčasť pozemku. Rozhodujúce je, že nie sú však súčasťou tvrdenej hlavnej veci domu súp. č. XXX, postavenom na pozemku CKN parc. č. XXX/X, ako mylne a účelovo tvrdia žalobcovia. Rovnako argumentácia proti záverom súdu, že žalobcovia si mohli zabezpečiť prístup k stavbe inak s tým, že si majú zakúpiť menšie motorové vozidlá je opätovne účelovo preformulovaná. Žalovaný a tiež súd argumentovali, že nemožno v súčasnosti pripisovať na ťarchu žalovaného a obmedzovať ho na jeho vlastníckych právach, ak žalobcovia cez podbránie, ktoré predstavuje vstup do domu, podľa ich tvrdení neprejdú, keďže títo boli oboznámení so stavom predmetnej nehnuteľnosti už v čase ich nadobudnutia, vrátane prístupu k nej. Boli si vedomí, že nadobúdajú vlastnícke právo k nehnuteľnosti bez zabezpečeného prístupu k pozemku CKN par. č. XXX/X a nezaujímal sa o zabezpečenie si prístupu ku kupovaným nehnuteľnostiam motorovými vozidlami v tom čase. V dôsledku toho by nemohlo byť spravodlivé zaťažovať v súčasnosti nehnuteľnosti žalovaného zriadením vecného bremena, keďže žalobcovia už v čase ich nadobudnutia boli limitovaní podmienkami, s ktorými súhlasili, tieto prijali v stave v akom sa nachádzali, vrátane rozmerov podbránia umožňujúceho prístup k pozemku CKN parc. č. XXX/X. Pokiaľ aktuálne napriek tomu sa snažia obmedziť žalovaného na jeho právach, pričom na ich strane nie sú schopní ani využiť motorové vozidlá v rozmeroch umožňujúcich prejazd podbránim, takýto postup v prípade zriadenia vecného bremena je v rozpore s dobrými mravmi a vykazuje znaky šikanózneho výkonu práva. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcov, že súdu prvej inštancie predložili technickú dokumentáciu ku všetkým vozidlám, ktoré v súčasnosti používajú a z ktorej jednoznačne vyplývajú vonkajšie rozmery vozidiel. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie boli vyžiadané informácie od OR PZ dopravného inšpektorátu v K., z ktorých vyplýva, že žalobcovia boli/sú vlastníci viacerých motorových vozidiel rôznych veľkostí a v súčasnosti ako to vyplýva aj zo zoznamu vozidiel subjektu žalobcu 3/, tento je vlastník štyroch motorových vozidiel, pričom ide aj o vozidlá menších rozmerov. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že predmetný výpis nereflektuje skutočný stav veci, a preto je nepoužiteľný, žalovaný uvádza, že tieto tvrdenia sú ničím nepodložené a je potrebné vychádzať zo záznamov dopravného inšpektorátu. Žalovaný už pred súdom prvej inštancie opakovane poukázal na to, že jeho vlastnícke právo, ako najvýznamnejšie vecné právo, poskytuje viaceré možnosti jeho využitia a disponovania s ním. Účel využitia pozemku nie je trvalý, pro futuro sa vlastník pozemku môže rozhodnúť pre iné využitie predmetu vlastníctva, napríklad zriadiť na ňom stavbu, pričom vôbec nemusí mať záujem na ponechaní príjazdovej cesty, nakoľko tieto pozemky sú priamo napojené na verejnú komunikáciu. Žalovaný ich má v úmysle zastavať, a preto zriadenie vecného bremena by bolo vážnym, neprimeraným a nenapraviteľným zásahom do jeho vlastníckych práv. Súd prvej inštancie v tomto smere

správne rešpektoval zásadu proporcionality a správne dospel k záveru o hrubom nepomere medzi núteným zásahom do vlastníckych práv žalovaného a nevyhnutnou potrebou žalobcov. Navyiac náhrada vecného bremena je neprimeraná ujme, ktorú by žalovaný v dôsledku neho utrpel. Žalobcovia uplatňujú neexistujúci nárok, keďže ust. § 151o ods. 3 OZ nezakladá a ani nemôže založiť v dôsledku absencie naplnenia hmotnoprávných predpokladov žiaden nárok.

7. Žalobcovia vo svojej písomnej replike na vyjadrenie žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu uvádzajú, že niektoré jeho tvrdenia sú v rozpore so skutočnosťou. Pravdou je, že vecné bremeno zaťažuje nehnuteľnosť a vlastníka, ale každý prípad je špecifický a v tomto prípade zostáva už vzhľadom na zriadenie aj iného vecného bremena status quo nezmenený a k žiadnemu ďalšiemu poškodeniu neprichádza. Je potrebné prihliadnuť na to, že žalovaný sám a dobrovoľne na základe zmluvy zriadil v minulosti vecné bremeno v prospech tretej osoby na dotknutých pozemkoch, tiež, že navrhované vecné bremeno kopíruje už existujúce vecné bremeno. Tvrdenie žalovaného, že chce nadobudnúť právo prechodu a prejazdu cez jeho nehnuteľnosti bez primeranej náhrady je v rozpore s vykonanými dôkazmi. Žalovaný nežiadal súd, aby nechal vypracovať iný kontrolný posudok na výšku náhrady za vecné bremeno. Opakovane replikujú poukaz na doklady, ktoré v priebehu konania predložili a ktoré identifikovali už v podanom odvolaní. Navyiac poukazujú na to, že predložili aj doklady o tom, že v čase, keď odkupovali dom súp. č. XXX bolo vlastníkom príľahlých pozemkov Mesto K., ktoré požiadali o odkúpenie príľahlého pozemku par. č. XXX a č. XXX, ktorej žiadosti však mesto nevyhovelo a pozemok spolu s ďalšími odpredalo žalovanému zároveň aj s mestským chodníkom a prístupovou cestou k námestiu pred OD X. a G.. Vzhľadom k tomu, že príľahlé pozemky boli vo vlastníctve mesta, žalobcovia mali prístup bezproblémový. Tak žalobcovia, ako obyvatelia Mesta K., nemohli ovplyvniť ani predpokladať odpredaj týchto pozemkov žalovaným spolu s ďalšími pozemkami. Vzhľadom k tomu nie žalobcovia, ale žalovaný a Mesto K. postupovali v rozpore s dobrými mravmi a neprimeraným spôsobom v dôsledku odpredaja pozemkov znevýhodnili žalovaného. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že sa rozhodol pre zastavanie, či iné využitie dotknutých pozemkov, tak toto tvrdenie ničím nepreukázal.

8. Žalovaný vo svojej duplike na repliku žalobcov prostredníctvom svojho právneho zástupcu uvádza, že tvrdenia žalobcov považuje komplexne za irelevantné, v rovine domnienok a dohadov bez opory v zákone. Skutočnosť, že žalovaný niekedy v minulosti na základe zmluvy zriadil vecné bremeno v prospech tretej osoby na dotknutých pozemkoch, nie je rozhodujúca pre vyvodenie záveru, že zriadením ďalšieho vecného bremena by nebol poškodený. Ide o tendenčné tvrdenia žalobcov. Nie je pravdou, že nenavrhol vykonať znalecké dokazovanie za účelom zistenia výšky odplaty, keďže z jeho podania zo dňa 13.06.2019 vyplýva, že navrhoval nariadenie znaleckého dokazovania znaleckou organizáciou, a to z dôvodu ním tvrdených nedostatkov a nesprávností posudku predloženého žalobcami. Ide o opätovne zavádzajúce tvrdenie žalobcov. Vo vzťahu k tvrdeniam, že dom súp. č. XXX a drobné stavby na vedľajších parcelách majú jeden právny režim, odkazuje na svoju predchádzajúcu argumentáciu, ktorú v stručnosti opakuje. Ťažiskovo zhrnúc, podľa neho je nesporné, že tak zámková dlažba, ako aj drobná stavba na parc. č. XXX/X, nie sú súčasťou tvrdenej hlavnej veci domu súp. č. XXX, ako to mylne a účelovo tvrdia žalobcovia. Pokiaľ žalobcovia odkazujú na okolnosti, ktoré tu boli prítomné v čase, keď odkupovali dotknuté nehnuteľnosti, tak práve s poukazom na vedomosť o stave tiež prístupu k nim, považuje aktuálnu žalobu za rozpornú s dobrými mravmi, vykazujúcu znaky šikanózneho výkonu práva. Opakovane tvrdí, že absentuje naplnenie hmotnoprávných predpokladov pre postup podľa § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

10. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, za súčasnej nemožnosti pripustiť zmenu žaloby v odvolacom konaní. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

11. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobe o zriadenie vecného bremena v podobe práva prechodu peši, práva prechodu a prejazdu motorovými a nemotorovými vozidlami všetkých druhov cez C KN parcely č. XXX, XXX/X a XXX/XX, ktoré sú zapísané v súčasnosti na LV č. XXXXX k.ú. K. (v čase podania žaloby na LV č. XXXX k. ú. K.) ako vlastníctvo žalovaného a to v prospech vlastníkov nekrytého parkoviska - stavby, tiež oprávnených užívateľov tejto nehnuteľnosti (stavby) nevyhoveli, pre nesplnenie zákonných predpokladov daných ust. § 151o ods. 3 OZ a o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcom plný nárok na náhradu trov konania (100 %) s tým, že o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

12. Odvolatelia (žalobcovia) v zmysle odvolacích námietok vznesených prostredníctvom ich právneho zástupcu, uplatňujú dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP (existencia inej vady majúcej za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie) namietajúc nesprávne posúdenie (ne)splnenia zákonných predpokladov pre zriadenie vecného bremena z hľadiska ust. § 151o ods. 3 OZ, nesprávne vyhodnotenie skutkových okolností rozhodujúcich pre záver o možnosti zriadenia vecného bremena, nedostatočné, zmätočné, rozporuplné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

13. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností vo svetle a v rozsahu produkovaných odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že nedošlo k ich naplneniu.

14. Primárne sa odvolací súd musel zaoberať tým, že vychádzajúc zo žalobcami formulovaného odvolacieho návrhu (navrhovaného petitu, t.j. ako navrhovali aby odvolací súd rozhodol) je zrejme, že prostredníctvom neho formulujú (vymedzujú) odlišne svoje právo (predmet konania) oproti nimi formulovanému žalobnému návrhu (petitu) o ktorom rozhodoval súd prvej inštancie v jeho konečnej nimi uplatnenej a pripustenej verzii. Na rozdiel od žalobného návrhu formulovaného pred súdom prvej inštancie, znejúceho na zriadenie vecného bremena v prospech nich ako vlastníkov stavby - parkoviska nachádzajúcej sa na parc. C KN č. XXX/X, v odvolacom konaní formulujú odvolací návrh na zriadenie vecného bremena v prospech nich ako vlastníkov stavby súp. č. XXX postavenej na parc. č. XXX/X a č. XXX/X, čo nie je možné kvalifikovať inak, ako dispozíciu so žalobou v zmysle uplatnenia jej zmeny v odvolacom konaní.

15. Podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

16. Podľa § 140 ods. 1 CSP zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo, alebo sa uplatňuje iné právo.

17. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení úprava sporového procesu dispozíciu so žalobou v podobe jej zmeny v odvolacom konaní nepripúšťa, čo znamená, že preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia v konaní je možné len o takom práve čo do kvality a kvantity (predmete konania), ako bol vymedzené v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Odlišný postup by totiž odporoval základnému účelu civilného sporového konania, ktorým je poskytnutie rýchlej, efektívnej a spravodlivej ochrany ohrozeným a porušeným právam za súčasnej vysokej miery zodpovednosti strán sporu za výsledok konania.

18. Keďže v konkrétnej posudzovanej veci je zrejme, že žalobcovia v odvolacom konaní v zmysle nimi formulovaného odvolacieho návrhu uplatnili dispozíciu so žalobou v podobe jej zmeny, tak ako ju predpokladá ustanovenie § 140 ods.1 CSP, ktorá presahuje limity nimi vymedzené žalobným návrhom v jeho poslednej nimi formulovanej a pripustenej podobe pred súdom prvej inštancie, odvolací súd za použitia citovaných zákonných ustanovení, takúto zmenu žaloby v odvolacom konaní nepripustil.

19. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti tiež posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľa ani netvrdili.

20. Následne sa odvolací súd venoval ťažiskovým vecným odvolacím námietkam žalobcov, prostredníctvom ktorých namietali nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

21. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa kritérií daných ust. § 191 CSP, vychádzajúc z ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

22. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

23. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, predložené dôkazy vykonal a dôkazy rozhodujúce z hľadiska žalobcami formulovaného žalobného návrhu, ktorým títo vymedzili predmet konania vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP a následne tiež zo správne zistených skutočností, vyvodil aj správne právne závery, na ktorých založil svoje rozhodnutie o nesplnení zákonných podmienok pre zriadenie žalobcami požadovaného vecného bremena z hľadiska ust. § 151o ods. 3 OZ. Odvolací súd sa identifikuje s jeho posúdením, že nekryté parkovisko nachádzajúce sa na parc. C KN č. XXX/X od ktorého (definujúc ho žalobcami v žalobnom návrhu ako stavbu) odvodzujú žalobcovia nárok na zriadenie vecného bremena na príľahlých pozemkoch vo vlastníctve žalovaného nie je stavbou, v zmysle jej definovania ust. § 119 ods. 2 OZ, čím absentuje základný hmotnoprávny predpoklad pre úvahu o možnosti postupu podľa § 151o ods. 3 OZ. Súd prvej inštancie vo vzťahu k týmto záverom správne vzal do úvahy všetky výsledky vykonaného dokazovania, preukázané skutkové okolnosti a ich dopad do sféry oboch účastníkov tvrdeného hmotnoprávneho vzťahu s následkom nespôsobilosti odvolania k inému, ako potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Dôvodne a správne tiež vzhľadom na plný úspech žalovaného v spore, konštatoval tiež vznik nároku na jeho strane voči žalobcom na plnú náhradu trov konania s tým, že o ich výške po právoplatnosti rozsudku rozhodne samostatným uznesením prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka (§ 262 ods. 2 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v rozsahu vyššie konkretizovaných záverov a v podrobnostiach na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou zákonných ustanovení jednotlivých právnych predpisov.

24. Vo vzťahu k vyššie uvedeným odvolacím námietkam žalobcov, odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné:

25. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu (v dôsledku nepripustenia zmeny žaloby v odvolacom konaní) bola vecná správnosť napadnutého rozhodnutia z hľadiska žalobcami formulovaného žalobného návrhu prostredníctvom ktorého vymedzili podľa vlastnej úvahy a voľby predmet konania, v jej poslednej súdom prvej inštancie pripustenej verzii, ktorou žalobcovia požadovali zriadenie vecného bremena a to práva prechodu peši, práva prechodu a prejazdu motorovými a nemotorovými vozidlami všetkých druhov cez C KN parcely č. XXX, XXX/X a XXX/XX, ktoré sú zapísané v súčasnosti na LV č. XXXXX k.ú. K., ako na pozemkoch príľahlých (ktoré sú vo vlastníctve žalovaného) a to v ich prospech ako vlastníkov

nekrytého parkoviska (tiež oprávnených užívateľov), ktoré parkovisko označili za stavbu, nachádzajúcu sa na parc. č. XXX/X (rovnako v ich vlastníctve) tvrdiac naplnenie zákonných predpokladov pre jeho zriadenie vo svetle právnej úpravy ust. § 151o ods. 3 OZ. Vychádzajúc z takto formulovaného žalobného návrhu svoj nárok jednoznačne odvodzovali od vlastníctva výlučne nekrytého parkoviska, ktoré označili v petite za stavbu, ku ktorej požadujú prístup po príľahlých pozemkoch, čím aj definovali limity predmetu konania.

26. Právna kvalifikácia takto nimi vymedzeného nároku jeho podriadením ust. § 151o ods. 3 OZ v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ako ani v rámci produkovanej odvolacej argumentácie spochybnená nebola (odvolací súd poznamenáva, že tiež samotní žalobcovia svoj nárok takto právne kvalifikovali).

27. Sporným nebolo vlastníctvo žalobcov k parcele na ktorom sa tvrdená stavba (parkovisko) má nachádzať, rovnako ako vlastníctvo žalovaného k pozemkom, na ktorých ako príľahlých, žalobcovia požadovali vo svoj prospech zriadenie vecného bremena. Sporným však zostalo naplnenie zákonných predpokladov umožňujúcich súdu zriadenie vecného bremena na pozemkoch žalovaného, vymedzených právnou úpravou ust. § 151o ods. 3 OZ.

28. Podľa § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka ak nie je vlastník stavby zároveň vlastníkom príľahlého pozemku a prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak, súd môže na návrh vlastníka stavby zriadiť vecné bremeno v prospech vlastníka stavby spočívajúce v práve cesty cez príľahlý pozemok.

29. Ustanovenie § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka rieši možný konflikt výkonu vlastníckych práv možnosťou zriadenia vecného bremena rozhodnutím súdu v podobe práva cesty (pod ktorým je potrebné rozumieť právo prechodu ale aj prejazdu, ak je to pre riadne využitie nehnuteľnosti potrebné) cez cudzí pozemok, a to v prospech vlastníka stavby, ktorý nie je zároveň vlastníkom príľahlého pozemku, ak prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak. Aktívne vecne legitimovanou osobou na zriadenie tohto vecného bremena podľa právnej úpravy uvedenej v ust. § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka je vlastník takejto konkrétnej stavby. Predpokladom úspechu takejto žaloby teda je existencia hmotnoprávneho vzťahu medzi žalobcami ako vlastníkmi v konkrétnej stavbe, od ktorej právo vyplývajúce z citovaného zákonného ustanovenia odvodzujú a vlastníctvo žalovaných k pozemkom, ktoré je možné považovať za príľahlé pozemky. Ďalšími predpokladmi je, že vlastník tejto konkrétnej určenej stavby nemá prístup k stavbe a nemožno ho zabezpečiť inak, ako zriadením požadovaného vecného bremena.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedeného teda pre možný úspech žalobcov v spore o takomto nároku je zistenie, že vec, od ktorej ako od stavby svoje právo na zriadenie vecného bremena odvodzujú, stavbou aj skutočne je. Súd prvej inštancie preto správne primárne (a tiež aj na námietku žalovaného) skúmal, či nekryté parkovisko, od ktorej vychádzajúc zo žalobcami formulovaného žalobného návrhu odvodzujú svoje právo, možno považovať za stavbu, tak ako je definovaná v § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

31. Podľa § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka predmetom občianskoprávných vzťahov sú veci, živé zvieratá, a pokiaľ to ich povaha pripúšťa, práva alebo iné majetkové hodnoty.

32. Podľa § 119 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ods. 1) veci sú hnutelné alebo nehnuteľné. (ods. 2) Nehnuteľnosťami sú pozemky a stavby spojené so zemou pevným základom.

33. Podľa § 120 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ods. 1) súčasťou veci je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila. (ods. 2) Stavby, vodné toky a podzemné vody nie sú súčasťou pozemku.

34. Podľa § 54 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) stavby, ich zmeny a udržiavacie práce na nich sa môžu uskutočňovať iba podľa stavebného povolenia alebo na základe ohlásenia stavebnému úradu.

35. Podľa § 43a ods. 1, 2, 3 písm. a) Stavebného zákona § 43a Členenie stavieb (ods. 1) Stavby sa podľa stavebnotechnického vyhotovenia a účelu členia na pozemné stavby a inžinierske stavby. (ods. 2) Pozemné stavby sú priestorovo sústredené zastrešené budovy vrátane podzemných priestorov, ktoré sú

stavebnotechnicky vhodné a určené na ochranu ľudí, zvierat alebo vecí; nemusia mať steny, ale musia mať strechu. Podľa účelu sa členia na bytové budovy a nebytové budovy. (ods. 3) Inžinierske stavby sú - písm. a) diaľnice, cesty, miestne a účelové komunikácie, nábrežia, chodníky a nekryté parkoviská.

36. V okolnostiach danej veci v priebehu konania nebolo sporné a nerozporujú to žalobcovia ani prostredníctvom odvolania, že nekryté parkovisko žalobcov, nachádzajúce sa na CKN parcele č. XXX/X, od ktorého ako od stavby svoj nárok na zriadenie vecného bremena podľa právnej úpravy danej ust. § 151o ods. 3 OZ odvodzujú, je vybudované zo zámkovej dlažby, technológia zhotovenia ktorej spočíva v tom, že zámková dlažba sa ukladá na štrkový podklad, jednotlivé kocky zámkovej dlažby teda nemajú základ, nie sú pevne spojené s betónovým základom so zemou, v dôsledku čoho táto nie je oddeliteľná od zeme bez toho, aby sa dlažba nerozsypala, teda aby nedošlo k porušeniu celej plochy parkoviska, s poukazom na čo, nekryté parkovisko nemožno považovať za stavbu podľa § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka (spojenú so zemou pevným základom), prirodzene teda je súčasťou veci, a to pozemku, na ktorom je uložená, v tomto prípade CKN parc. Č. XXX/X (§ 120 ods. 1 Občianskeho zákonníka), správnosť ktorého záveru súdu prvej inštancie žalobcovia v odvolaní ani nespochybňujú.

37. Keďže vychádzajúc zo žalobcami formulovaného žalobného návrhu, ktorým definujú limity uplatneného nároku vyplýva, že svoje právo odvodzujú práve (a vychádzajúc z petitu výlučne) od nekrytého parkoviska, ktoré však vychádzajúc z vyššie uvedených prijatých záverov, nie je stavbou spĺňajúcou definičné kritériá stavby v zmysle § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka (definíciu podľa stavebného zákona nemožno použiť), pričom nárok na zriadenie vecného bremena v zmysle § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka je viazaný na vlastníctvo stavby definovanej ust. § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie postupoval správne, keď z dôvodu absencie tohto základného predpokladu žalobu zamietol ako nedôvodnú.

38. S poukazom na záver o absencii vyššie uvedeného základného predpokladu pre postup podľa § 151o ods. 3 Obč. zákonníka už bolo nadbytočným zaoberať sa a vyhodnocovať (a to tak zo strany súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu) splnením ďalších zákonných predpokladov daných právnou úpravou ustanovenia § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka (či vlastník stavby má/nemá prístup k stavbe, resp. či ho nemožno zabezpečiť inak) s poukazom logicky na prítomnosť elementárne zistenia v podobe toho, že nekryté parkovisko nespĺňa definičné znaky stavby (pričom vychádzajúc z petitu žalobného návrhu výslovne k nemu formulujú žalobcovia právo na zriadenie vecného bremena) a ku ktorým zostávajúcimi predpokladom sa viaže prakticky prevažná časť ťažiskovej obsiahlej odvolacej argumentácie žalobcov, keďže logicky zistený nedostatok nie je možné prostredníctvom nej preklenúť. Udržateľne totiž možno skúmať možnosti prístupu, či iného zabezpečenia žalobcov k nekrytému parkovisku, ktoré označujú vo svojom žalobnom návrhu žalobcovia ako stavbu od vlastníctva ktorej odvodzujú nárok podľa § 151o ods. 3 OZ len za predpokladu, že by toto parkovisko stavbou aj skutočne bolo, k naplneniu čoho však v okolnostiach posudzovanej veci nedošlo. Nad rámec toho, i keď v žalobnom petite žalobcovia neformulujú, že svoje právo odvodzujú aj od dreveného skladu ako stavby nachádzajúcej sa na identickej parcele ako nekryté parkovisko, odvolací súd poznamenáva, že prostredníctvom odvolania, ani vo vzťahu k skladu nespochybňujú, že nejde o stavbu spĺňajúcu rovnako definičné znaky podľa § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda že nejde o samostatnú vec v právnom zmysle, ale naopak, prostredníctvom odvolacej argumentácie tak vo vzťahu k skladu, ako i vo vzťahu k nekrytému parkovisku, zakladajú opodstatnenosť svojich odvolacích námietok na tom, že v oboch prípadoch ide o súčasť, alternatívne príslušenstvo k hlavnej veci, za ktorú hlavnú vec považujú dom súp. č. XXX stojaci na CKN parc. č. XXX/X.

39. Odvolacia argumentácia žalobcov o tom, že tak drevený sklad, ako aj nekryté parkovisko nachádzajúce sa na parc. CKN č. XXX/X, sú súčasťou hlavnej veci, za ktorú považujú už zmienený dom súp. č. XXX, od ktorej tvrdenej skutočnosti sa odvíja zostávajúca ťažisková odvolacia argumentácia žalobcov, však nie je spôsobilá k odlišnému, v prospech žalobcov vyznievajúcejmu rozhodnutiu, a tiež v podrobnostiach ani k odvolaciemu prieskumu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia či záverov súdu prvej inštancie, ktoré sa k nej vzťahujú, a to s poukazom na skutočnosť, že v prospech nej žalobcami formulovaný žalobný návrh (petit) nenasvedčuje. Žalobcovia síce už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie produkovali v tomto smere zmenené skutkové tvrdenia (prvotne z nimi tvrdených skutočností vyplývalo, že nekryté parkovisko považovali za stavbu ako samostatnú vec v právnom zmysle, neskôr ju charakterizovali ako príslušenstvo/súčasť hlavnej veci domu súp. č. XXX), avšak týmto svojím zmeneným skutkovým tvrdeniam neprispôbili aj formuláciu samotného žalobného

návrhu (petitu), a takto definované svoje právo nevymedzili ako predmet konania, uvedomiac si zjavne tento zásadný nedostatok sa snažili reparaovať až v odvolacom konaní, formulujúc prostredníctvom odvolacieho návrhu zmenu žaloby, ktorá už je spôsobilou zodpovedať skutkovým tvrdeniam o tom, že svoje právo na zriadenie vecného bremena odvodzujú od vlastníctva domu súp. č. XXX za súčasť ktorého, alternatívne príslušenstvo, považujú tiež CKN parc. č. XXX/X vrátane nekrytého parkoviska a skladu na nej stojacich, ktorú zmenu však vychádzajúc z ust. § 371 CSP odvolací súd pripustiť nemohol.

40. S poukazom teda na vyššie uvedené, v limitoch definovaných žalobcami formulovaným žalobným návrhom (petitom) tak, ako bol predmetom posudzovania a rozhodovania súdom prvej inštancie, postačujúcim bez ďalšieho na zamietnutie žaloby pre nesplnenie zákonných predpokladov daných právnou úpravou § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka bolo zistenie, že nekryté parkovisko, od ktorého ako od stavby žalobcovia svoj nárok na zriadenie vecného bremena odvodzovali, definičné znaky stavby uvedené v ust. § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka nespĺňa, čo nakoniec, ako bolo uvedené aj v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia, samotní žalobcovia odvolaním nenapádajú (rozumej, že nekryté parkovisko nie je stavbou), z ktorého dôvodu je nadbytočné a nehospodárne v limitoch vymedzených žalobným návrhom, sa zaoberať obsiahlou odvolacou argumentáciou žalobcov polemizujúcou o tom, či je možný/nemožný prístup, tiež či nejde o porušenie princípu proporcionality a v konečnom dôsledku tiež o tom, či parc. CKN č. XXX/X, resp. nekryté parkovisko, či sklad sa na nej nachádzajúci, sú/nie sú súčasťou/príslušenstvom hlavnej veci, za ktorú hlavnú vec označujú dom súp. č. XXX, keďže týmto spôsobom pred súdom prvej inštancie svoj žalobný návrh (petit) žalobcovia neformulovali. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že aj Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že súd (čo plne dopadá aj na odvolací súd) nemusí v rozsudku reagovať na každý argument prednesený v súdnom konaní (tiež odvolacom), vyžaduje sa len, aby reagoval na tie argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za významné (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994).

41. V konečnom dôsledku sa odvolací súd zaoberal námietkou žalobcov o nepreskúmateľnom (rozporuplnom, zmätočnom) odôvodnení napadnutého rozhodnutia, čo možno subsumovať pod dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existencia inej vady).

42. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998). Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo aj Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

43. Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevhliadol dôvodnosť pre uplatnenie druhej vety citovaného stanoviska R 2/2016, ktorá pripúšťa, že „celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu“. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nevykazuje znaky vady do takej miery zásadnej, hrubej a podstatnej, aby bolo možné dospieť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces, ale ani tzv. inej vady, ktorá by bola spôsobilou k záveru o vecnej nesprávosti napadnutého rozhodnutia. V posudzovanej veci

súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na zásadné právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej, vytvoriac rámcovo dostatočný podklad pre uskutočnenie jeho prieskumu v odvolacom konaní, spĺňajúc parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami danými ust. § 220 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že odvolatelia sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňujú, nemôže sama o sebe viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, či rozporuplnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd do pozornosti odvolateľom aj v tomto smere dáva rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, keďže k naplneniu zodpovedania ťažiskovej argumentácie vo vzťahu k žalobcami petítom vymedzeného nároku, v okolnostiach posudzovanej veci aj došlo. Pokiaľ žalobcovia rozporuplnosť, či zmätočnosť napadnutého rozhodnutia vzhládali v tom, že na jednej strane súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uvádza v bode 30, že sa nestotožňuje s tvrdením žalobcov, že drobné stavby a dvor sú súčasťou domu súp. č. XXX, tiež konštatuje, že niet pochybnosti o tom, že spevnená plocha, zámková dlažba, je súčasťou veci a vzápätí toto tvrdenie popiera v bode 33, keď zámkovú dlažbu považuje za samostatnú vec, ktorá sa dá užívať oddelene od užívania domu súp. č. XXX, ide zjavne o tendenčnú a účelovú odvolaciu argumentáciu (tak ako to vo svojom vyjadrení uvádza aj samotný žalovaný), keďže z odôvodnenia rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie zámkovú dlažbu posúdil ako súčasť pozemku, na ktorej je uložená, teda CKN parc. č. XXX/X (nie hlavnej veci, domu súp. č. XXX), ktorý pozemok následne v ďalšej časti svojho odôvodnenia (nie zámkovú dlažbu ako nekryté parkovisko) posúdil ako samostatnú vec v právnom zmysle. Odvolací súd v tomto smere nemá pochybnosť o tom, že táto skutočnosť je z odôvodnenia rozhodnutia s určitosťou opoznatelná, vo vzťahu k žalobcom o to viac, že títo sú kvalifikovane právne zastúpení v konaní.

44. Z hľadiska námietky žalobcov o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak nebolo možné prijať záver o naplnení uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného tak v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, ako ani pod písm. d/ CSP, pričom existenciu tzv. inej vady z pohľadu uplatneného dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP nezistil ani v ďalších odvolateľmi namietaných skutočnostiach.

45. S poukazom na vyššie uvedené nebolo možné postupovať inak, ako rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne za použ. § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolatelia neuviedli v odvolaní žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k odlišnému, v ich prospech vyznievajúcemu rozhodnutiu.

46. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobcov a žalovaného rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaný ako úspešná strana sporu v odvolacom konaní, má voči žalobcom 1/ - 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

47. O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

48. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).